

178-oji Visuotinė metinė konferencija,
šeštadienio rytinė sesija, 2008 m. balandžio 5 d.

Rūpinkimės kiekvienu

Vyresnysis Džozefas B. Virtlinas
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Jėzus Kristus yra didžiausias pavyzdys. Jį supo minios, ir jis kalbėjo tūkstančiams, tačiau jis visada rūpinosi atskiru asmeniu.

Esu dėkingas, kad galiu šiandien būti su jumis šiame didingame Konferencijų Centre. Nors čia susirinko galybė žmonių, nuostabu suvokti, kad tai tik dalelė milijonų kitų, kurie stebės, klausys ir skaitys šioje puikioje konferencijoje pasakytus žodžius.

Žinoma, mes pasigesime mūsų mylimo prezidento Gordono B. Hinklio. Dėl jo įtakos visi esame geresni žmonės. Dėl jo vadovavimo Bažnyčia yra stipresnė. Tikrai pasaulis tapo geresnis dėl to, kad buvo toks vadovas kaip prezidentas Gordonas B. Hinklis.

Norėčiau keletą žodžių tarti apie naująją Pirmąją prezidentūrą. Prezidentą Monsoną pažįstu seniai. Jis yra Izraelio galiūnas, kuris seniai buvo paskirtas pirmininkauti šiai Bažnyčiai. Jis gerai žinomas dėl savo nuostabių pasakojimų ir palyginimų Bet mes, kurie pažįstame jį geriausiai, suprantame, kad praktinis ir pavyzdinis tų pasakojimų pritaikymo modelis yra jo gyvenimas. Nors tai, kad jį pažįsta ir gerbia šio pasaulio didieji ir galingieji, yra komplimentas jam, galbūt dar svarbiau, kad daugelis mažųjų vadina jį draugu.

Prezidentas Monsonas iki širdies gelmių yra malonus ir atjaučiantis. Jo žodžiai ir darbai atskleidžia jo rūpestį atskiru žmogumi.

Prezidentas Airingas yra išmintingas, išsilavinęs ir dvasingas žmogus. Jis žinomas ir gerbiamas ne tik Bažnyčioje, bet ir už jos ribų. Tai yra žmogus, kuriam kalbant visi klauso. Jis išaukštino Airingo vardą.

Su prezidentu Uchdorfu susipažinau jam tarnaujant Krašto prezidentu Europoje. Vos jį sutikęs supratau, kad tai didžiulio dvasinio potencialo ir sugebėjimų žmogus. Supratau, kad Viešpats juo rūpinasi. Prieš dvidešimt trejus metus man teko garbė suteikti jam Viešpaties pašaukimą tarnauti kuolo prezidentu Frankfurte, Vokietijoje. Peržvelgęs visus tuos metus, pastebėjau, kad viskas, kam jis vadovavo, pavyko. Su juo yra Viešpats. Kai galvoju apie prezidentą Uchdorfą, į galvą ateina du žodžiai: *Alles wohl* – kas vokiečių kalba reiškia „Viskas gerai“.

Tikrieji Jėzaus Kristaus mokiniai visada rūpinosi atskiru asmeniu. Jėzus Kristus yra didžiausias pavyzdys. Jį supo minios, ir jis kalbėjo tūkstančiams, tačiau visada rūpinosi atskiru asmeniu. Jis sakė: „Nes žmogaus Sūnus atėjo gelbėti, kas buvo pražuvę.“¹ „Kas iš jūsų, turėdamas šimtą avių ir vienai nuklydus, nepalieka dykumoje devyniasdešimt devynių ir neieško pražuvusios, kolei suranda?“²

Šie nurodymai tinka visiems, kurie seka Jį. Mums įsakyta surasti tuos, kurie pražuvę. Mes turime būti savo brolių sargai. Negalime nepaisyti šio Gelbėtojo pavedimo. Turime rūpintis atskiru asmeniu.

Šiandieną norėčiau pakalbėti apie tuos, kurie pražuvę, – kai kurie dėl to, kad yra kitokie, kai kurie dėl to, kad pavargo, ir kai kurie dėl to, kad nuklydo.

Kai kurie yra pražuvę dėl to, kad yra kitokie. Jie jaučiasi tarsi čia nepritampą. Gal dėl to, kad yra kitokie, jie pasijunta atskirti nuo kaimenės. Jie gali atrodyti, elgtis, galvoti ir kalbėti kitaip nei aplinkiniai, ir tai skatina juos manyti, kad jie nepritampa. Jie nusprendžia, kad yra nereikalingi.

Su šia klaidinga pažiūra susijusi nuomonė, kad visi Bažnyčios nariai turi atrodyti, kalbėti ir būti panašūs. Viešpats apgyvendino žemėje simfoninį orkestrą, sudarytą ne vien iš fleitų. Kiekvienas instrumentas yra vertingas ir svarbus bendram simfonijos grožiui. Visi Dangiškojo Tėvo vaikai yra kažkiek skirtingi, tačiau kiekvienas turi savo nuostabų skambesį, kuris pagilina ir praturtina bendrą skambėjimą.

Pati kūrinijos įvairovė liudija apie tai, kaip Viešpats vertina visus savo vaikus. Jis nevertina vieno kūno labiau už kitą, bet „kviečia juos visus ateiti pas jį ir ragauti jo gerumo; ir neatstumia nė vieno, kas ateina pas jį: juodo ar balto, vergo ar laisvojo, vyro ar moters... Dievui visi yra vienodi...“³.

Iš vaikystės prisimenu vyresnį berniuką su fizine ir protine negalia. Jis sunkiai kalbėjo ir vaikščiojo. Berniukai išjuokdavo jį, erzindavo ir tyčiodavosi iš jo, kol jis kartais pravirkdavo.

Iki šiol prisimenu jo balsą: „Jūs negražiai su manimi elgiatės“, – sakydavo jis. O jie vis tiek juokdavosi iš jo, stumdydavo ir šaipydavosi iš jo.

Vieną dieną neištvėriau. Nors man buvo tik septyneri, Viešpats suteikė man drąsos stoti prieš draugus.

„Nelieskite jo, – pasakiau. – Baikite jį erzinti. Būkite geri. Jis yra Dievo vaikas!“

Mano draugai atsitraukė ir nuėjo.

Tada galvojau, kad mano tiesumas gali pakenkti mano santykiams su jais. Bet įvyko priešingai. Nuo tos dienos mes tapome artimesni draugai. Jie buvo gailestingesni tam berniukui. Jie tapo geresniais žmonėmis. Kiek žinau, jie niekada daugiau iš jo nesišaipė.

Broliai ir seserys, jei labiau atjaustume tuos, kurie yra kitokie nei mes, tai palengvintų daugybę problemų ir sielvartų šiuolaikiniame pasaulyje. Dėl to mūsų šeimos ir Bažnyčia tikrai būtų šlovingesnės ir dangiškesnės.

Kai kurie yra pražuvę dėl to, kad pavargo. Pasijusti pavargusiam yra lengva. Atsižvelgiant į visus mūsų laikmečiui keliamus reikalavimus ir kasdien patiriamą stresą, nieko stebėtino, kad pavargstame. Daugelis jaučiasi nusivylę, kad neišnaudojo visų savo galimybių. Kiti jaučiasi per silpni, ką nors naudinga nuveikti. Taigi, kaimenei einant pirmyn, palaiapsniui, beveik nepastebimai, kai kurie atsilieka.

Kiekvienas kažkada jautėmės pavargęs. Atrodo dabar taip jaučiuosi dažniau, nei būdamas jaunas. Džozefas Smitas, Brigamas Jangas, net Jėzus Kristus žinojo, ką reiškia būti pavargusiam. Neketinu menkinti naštos, kurią Bažnyčios nariai neša ant savo pečių, taip pat nenuvertinu jų patiriamų emocinių ir dvasinių išbandymų. Jie gali būti sunkūs, o neretai ir sunkiai pakeliami.

Tačiau turiu liudijimą apie atnaujinančią Jėzaus Kristaus evangelijos galią. Pranašas Izaijas sakė, kad Viešpats „Nuvargusiam duoda jėgų, bejėgiui atšviežina gyvastį.“⁴ Kai jaučiuosi pavargęs, prisimenu pranašo Džozefo Smito žodžius: „Argi mes neisime pirmyn tokiam svarbiame reikale? Eikime pirmyn, o ne atgal. Drąsos, broliai; ir pirmyn, pirmyn į pergalę! Tedžiūgauja jūsų širdys ir būna nepaprastai džiugios. Tepratrūksta žemė giedoti... Tegul miškai ir visi lauko medžiai šlovina Viešpatį... ir tegul visi Dievo sūnūs šaukia iš džiaugsmo!“⁵

Kreipiuosi į Bažnyčios narius, kurie neaktyvūs dėl to, kad jaučiasi netinkami. Prašau jus ateikite, pridėkite petį ir stumkite. Net jei manote, kad jūsų pastangos mažai ką padės, Bažnyčiai reikia jūsų. Viešpačiui reikia jūsų. Atminkite, kad Viešpats dažnai pasirenka tai, kas pasaulyje silpna, kad įvykdytų savo tikslus.⁶

Visi, kurie esate pavargę, tegul jus paguodžia raminantys Gelbėtojo žodžiai: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti; aš jus atgaivinsiu!“⁷ Pasikliaukime tuo pažadu. Dievo galia gali suteikti mūsų dvasioms ir kūnams energijos ir jėgų. Raginu jus siekti šio palaiminimo iš Viešpaties.

Artinkitės prie Jo ir Jis artinsis prie jūsų, nes Jis pažadėjo, kad „Tie, kurie pasitiki Viešpačiu, atgaus jėgas, pakils tarsi erelių sparnais, ir nepavargs bėgdami, nepails eidami“⁸.

Pasirūpindami pavargusiais mes „pakeliame nusvirusias rankas bei sustipriname nusilpusius kelius“⁹. Rūpestingi Bažnyčios vadovai žino ribotas kiekvieno galimybes, tačiau stengiasi panaudoti narius pagal jų jėgas ir sugebėjimus. Vadovai moko bei palaiko, bet neverčia bėgti greičiau ar dirbti smarkiau, nei leidžia jėgos.¹⁰

Atminkite: kartais tie, kurie pradeda lėčiausiai, nueina toliausiai.

Kai kurie yra pražuvę dėl to, kad nuklydo. Neskaitant Viešpaties, visi esame padarę klaidų. Klausimas ne tas, ar mes suklypsime ir parkrisime, bet tas, kaip į tai reaguosime? Kai kurie padarę klaidą, atsiskiria nuo kaimenės. Taip neturi būti. Argi nežinote, kad Bažnyčia yra vieta netobuliems žmonėms, – netgi su visomis mirtingomis savo ydomis, – susirinkti ir tapti geresniais? Kiekvieną sekmadienį kiekvienuose susirinkimų namuose visame pasaulyje matome mirtingus, netobulus vyrus, moteris ir vaikus, kurie brolybės ir meilės dvasioje susirenka, kad taptų geresniais žmonėmis, mokytusi iš Dvasios ir teiktų pabrąšinimą bei paramą kitiems. Ant mūsų susirinkimų namų durų nemačiau nė vieno ženklo, skelbiančio: „Įeiti gali tik tobuli žmonės.“

Būtent dėl mūsų netobulumų mums ir reikia Viešpaties Bažnyčios. Būtent čia mokoma Jo Išpirkimo doktrinos ir čia atliekamos Jo gelbstinčios apeigos. Bažnyčia skatina ir motyvuoja mus tapti geresniais ir laimingesniais žmonėmis. Taip pat tai yra vieta, kur pamirštame save, kad tarnautume kitiems.

Viešpats žino, kad darysime klaidų. Būtent dėl to Jis kentėjo už mūsų nuodėmes. Jis nori, kad vėl stotumės ir stengtumės padaryti geriau. Dievo angelai džiūgauja dėl vieno atgailaujančio nusidėjėlio.

Jums, kurie nuklydote dėl to, kad jus įskaudino, sakau: ar negalėtumėte atmesti savo nuoskaudos ir pykčio? Ar negalėtumėte pripildyti savo širdį meilės? Čia yra vietos jums. Ateikite, prisijunkite prie kaimenės, pašvęskite savo sugebėjimus, talentus ir įgūdžius. Dėl to jūs tapsite geresni, o kiti bus palaiminti jūsų pavyzdžio.

Tiems, kurie nuklydo dėl doktrinos dalykų, sakau: mes negalime atsiprašinėti už tiesą. Negalime atsisakyti doktrinos, kurią davė mums pats Viešpats. Dėl šių principų negalime eiti į kompromisus.

Suprantu, kad kartais žmonės nesutinka su doktrina. Kartais jie nueina taip toli, kad vadina ją kvaila. Bet aš atkartosiu apaštalo Pauliaus žodžius, kuris sakė, kad kartais dvasiniai dalykai žmonėms gali atrodyti kvailyste. Tačiau „Dievo kvailybė išmintingesnė už žmones“¹¹.

Iš tikrųjų Dvasios dalykus apreiškia Dvasia. „Deja, juslinis žmogus nepriima to, kas ateina iš Dievo Dvasios. Jis tai laiko kvailyste ir nepajėgia suprasti, kad apie tuos dalykus reikia spręsti dvasiškai.“¹²

Liudijame, jog dabar žemėje yra Jėzaus Kristaus evangelija. Jis mokė savo Tėvo doktrinos: „Kas nori vykdyti Jo valią, supras, ar tas mokslas iš Dievo, ar aš kalbu pats iš savo galvos.“¹³

Žinau, kad kiekvienas iš jūsų rūpinasi savo mylimaisiais. Padėkite, tarnaukite ir padėkite jiems. Mylėkite juos. Būkite malonūs su jais. Kai kuriais atvejais jie sugrįš. Kitais atvejais gali ir nesugrįžti. Bet visais atvejais būkime verti vardo, kurį priėmėme, būtent Jėzaus Kristaus vardo.

Visiems, kurie gyvena šioje nuostabioje žemėje, aš pakeliu balsą ir iškilmingai liudiju, jog Dievas gyvena, jog Jėzus yra Kristus, mūsų Gelbėtojas ir Karalius! Per pranašą Džozefą Smitą Jis sugrąžino savo tiesą ir savo evangeliją. Jis kalba savo pranašams ir apaštalams. Prezidentas Tomas S. Monsonas yra Viešpaties pateptasis ir šiandien vadovauja Jo Bažnyčiai. Tai liudiju Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Mato 18:11.
2. Luko 15:4.
3. 2 Nefio 26:33.
4. Izaijo 40:29.
5. DS 128:22–23.
6. DS 1:19.
7. Mato 11:28.
8. Izaijo 40:31.
9. DS 81:5.
10. DS 10:4.
11. 1 Korintiečiams 1:25; t.p. žr. 18 eil.
12. 1 Korintiečiams 2:14.
13. Jono 7:17.